

[Kolbjørn.]

Der har i en årrække været meget betydelige afvigelser mellem det om efteråret forelagte finanslovsforslag og den i marts vedtagne finanslov og mellem denne og det statsregnskab, som fremkommer et halvt år efter finansårets udløb. En del heraf skyldes naturligvis de betydelige forskydninger i prisniveauet i disse år; men andet beror på tekniske omstændigheder. Der er altid usikkerhed forbundet med budgettering, og denne usikkerhed bliver naturligvis større, jo længere forud for et finansår budgetteringen må foregå. Jeg håber, at den omstændighed, at finansloven i henhold til den nye grundlov skal fremsættes op imod to måneder senere end hidtil, må give ministerierne en mulighed for sikrere skøn. Jeg håber tillige, at det må betyde færre ændringsforslag. Som forholdet har været hidtil, er jo et utal af ændringsforslag til finansloven, sidste år 399, i vinterens løb blevet forelagt finansudvalget. Det har i høj grad drejet sig om nye spørgsmål, som finansadministrationen ikke har haft tid til at gennemarbejde inden selve finanslovens forelæggelse. Når hertil kommer, at en række skattelove, i visse tilfælde også udgiftslove, ikke har haft gyldighed til et finansårs udløb, vil det forstås, at finanslovsforslaget til tider blot har været et skelet til den endelige lov. Kan man gennem den senere forelæggelse nå frem til for det første en sikrere budgettering og for det andet færre ændringsforslag, og kunne man for det tredje opnå, at vigtigere skatte- og udgiftslove enten fik gyldighed for finansåret, eller om man, som den nuværende højtærede finansminister har gjort det, medtager nogenlunde sikre indtægter og udgifter i finanslovsforslaget, ja, da ville den vinde i overskuelighed og blive mere vejledende både for det høje tings medlemmer og for offentligheden.

Men også selve lovens struktur kunne på forskellig måde forenkles. Visse af lovens afsnit har ikke længere naturligt behov for at placeres som selvstændige paragraffer; til gengæld kunne andre områder, som har gennemgået en stærk udvikling, blive klarere belyst ved at fremtræde som selvstændige afsnit af loven. De oplysninger, som de meget pladskrævende lønningsskemaer rummer, kunne vist med fordel gives mere oversigtsmæssigt. Redegørelserne i det fyldige

bind anmærkninger synes i nogle tilfælde for detaljerede, i enkelte andre for kortfattede. En lettelse ved forslaget gennemgang ville det være, om helt nye bevillinger markeredes ved et særligt tegn.

Endelig er der § 26, officielt betegnet som „Oversigt over bevægelserne på statens statuskonti“. Det er finanslovens jungle; herind voyer ingen sig med tryghed. Den rummer et virvar af virkelige investeringer, afskrivninger, lånebevægelser på hundreder af millioner og historiske kuriositeter som „Fonden til vedligeholdelse og drift af klokkespillet på Frederiksborg Slot“ og „Fonden til vedligeholdelse af L. Tuxens maleri af Christian IX og hans slægt“ med bevægelser i sidste regnskabsår på henholdsvis 917 og 514 kr. Mest ejendommelig er måske statusposten „En under Vestre Landsret hørende fond“ med en omsætning på 64 kr. i sidste regnskabsår. Det har været finansministeriet umuligt at konstatere opmindelsen til og formålet for denne fond, skønt undersøgelserne er ført tilbage til år 1791; her fortæber sporet sig.

Men § 26 rummer også store, delvis selvstændigt virkende institutioner som f. eks. statsradiofonien, apotekerfonden, statens jordfond, filmsfonden og den fælleskommunale udligningsfond. Man må med interesse afvente det af den højtærede finansminister bebudede forslag til regulering af dette vildnis. Som bekendt blev der for nogle år siden nedsat et udvalg af embedsmænd og medlemmer af finansudvalget til at foreslå en ændret opstilling af finanslov og statsregnskab. Der er for og i dette udvalg udført et værdifuldt arbejde. Forhåbentlig må det lykkes at fremme dette i et hurtigere tempo, så den højtærede finansminister kan få lejlighed til at gennemføre en klarere og enklere opstilling af finansloven, på samme måde som hans forgænger, C. V. Bramsnæs, gjorde det i 1924 på grundlag af den daværende regnskabskommissions arbejde.

Til slut nogle ord om finansudvalget. Det har været genstand for megen omtale i pressen i sommer og delvis heftig kritik. Man har kaldt det en „overrigsdag“; et konservativt blad har endog fortalt, at „finansudvalget er dels ved egen nævenyttighed og dels ved andres eftergivenhed blevet både en overregering og en overrigsdag.“ Et andet berettede fornyligt, at „finansudvalget i en